

EVROPSKÁ SPACE OPERA

KRA

PAVEL OBLUK

Pavel Obluk

KRA

Copyright © 2014 by Pavel Obluk

Cover © 2014 by Michal Šulek

via Veronika Křištofová – Agentura Nemesis

Maps © by Tomáš Obluk

For Czech Edition © 2014 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-207-5 (PDF)

ISBN 978-80-7456-208-2 (PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7456-209-9 (ePub)

ISBN 978-80-7456-210-5 (mobi)

Pavel Obluk

Kra

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2014

Edice

„Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. *Tenký led* *

Pavel Obluk: Kra

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. *Válečníci* *
2. *Hvězdný oceán* *
3. *Ušlechtilé příměří* *

* připravujeme

<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

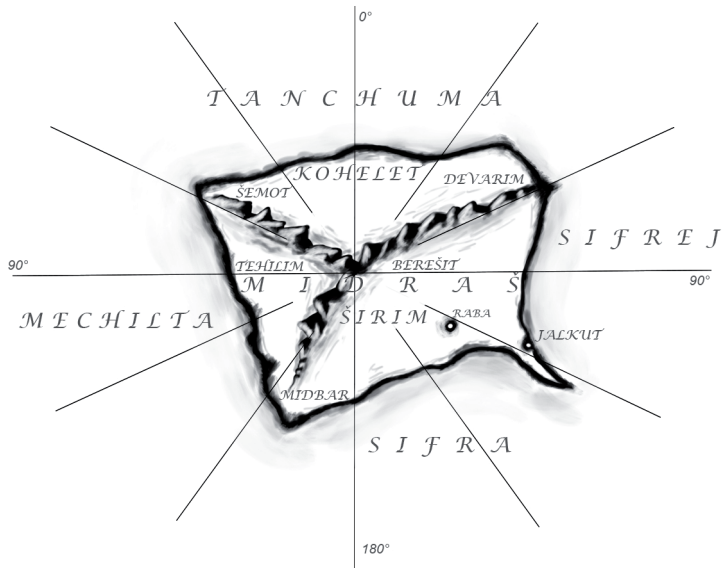
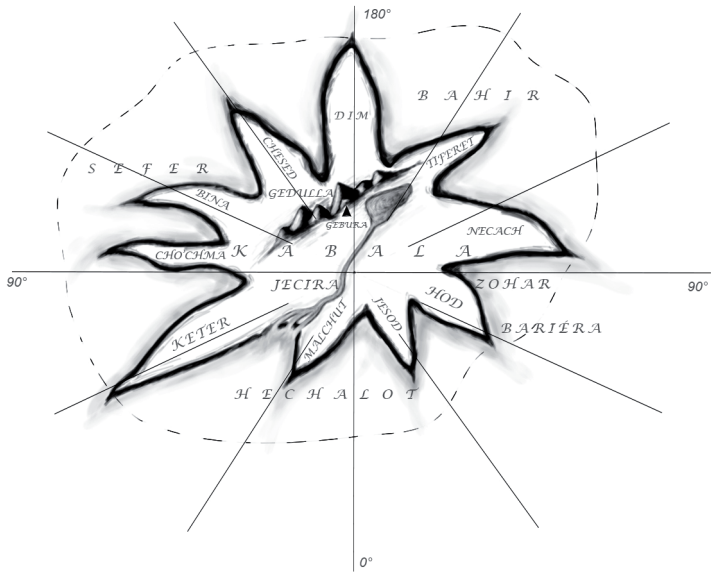
Jestliže člověk spadne z letadla uprostřed noci,
jedině Bůh ví, kde jeho pád končí.

Dablia Ravikovitch: Konec pádu

Poděkování:

*Všem stvořitelům nových světů,
především Franku Herbertovi za Dunu
a Danu Simmonsovi za Hyperion.*

A samozřejmě – Stvořiteli všech světů.

Misie

1.

„Hiber,“ oznamuje otec Damian s neznatelným úsměvem v houštině šedých vousů.

Snažím se zachovat neutrální výraz, ale převor je příliš dobrým psychologem na to, aby mu moje rozčarování uniklo. Jeho úsměv se paradoxně ještě rozšíří.

„Máme důvod věřit, že Hiber je důležitá planeta.“

Jasně, pomyslím si. A já mám povinnost věřit svým představeným.

„V každém případě,“ pokračuje otec Damian, „se jedná o obtížnou misi. Tvoji předchůdci... neuspěli.“

Odmlčí se, aby mi dal prostor na promyšlení této informace. Udělám to.

„Kdo to byl?“ ptám se.

Převor na okamžik nakrčí obočí v překvapení nad mou troufalostí, ale nakonec odpoví. „Posledním byl bratr Elias.“

Nyní užasnu já. Elias je legenda. Pro každého je to pojem, i pro mne, třebaže jsem ho nikdy neviděl. Ale z ústního podání vím,

že byl podstatně silnější a chytřejší než já. Chlouba a naděje našeho řádu.

Otec Damian jemně pokrčí úzkými rameny v jednoznačném gestu: nemáme na výběr, musíme použít, co se dá.

Přemítám, co o Hiberu vím. Inventura je překvapivě krátká. Ledovcová planeta kdesi v koutě Pavučiny, rybářský průmysl a věčná zima.

„Koho tam mám evangelizovat? Ryby?“

Převor potřese hlavou. „Všichni je považují za velké ryby, ale jsou to velryby.“

Nespatřuji v tom nějaký podstatný rozdíl, ne tak otec Damian. Narovná se na židli jako voják, což zpravidla avizuje delší přednášku.

„Bude vhodné,“ začne, „když se ještě před odletem lépe zorientuješ. Doporučuji tvé zvláštní pozornosti nejen *velryby*, ale zejména místní obyvatele. Ti budou předmětem tvé mise.“

„Místní obyvatele?“ zopakují hloupě a marně pátrám v paměti. „O těch nic nevím.“

Převor přikývne. „Není divu. Ve skutečnosti o nich mnoho neví nikdo. Oficiální místa se tváří, že vlastně neexistují.“

„To znamená,“ usoudím, „že neexistují ani oficiální prameny.“

„Správně.“

„A neoficiální?“

„Bratr Bernard,“ říká otec Damian.

Podívám se na něho. Nejsem si jist, zda to myslí vážně. Bratr Bernard je hodně starý a hodně náladový. Někdy září jako sluníčko a je schopen docela zajímavě vykládat, jindy je nevrlý a je lepší klidit se mu z cesty. Nějak si nedokážu představit, jak z něj dohluji smysluplné informace.

„Bratr Bernard *byl* na Hiberu,“ vysvětlí opat. „Předtím, než přišel k nám.“

„To je... aspoň třicet let!“

„Třicet dva.“

Zavrtím hlavou. Jeho informace mi s velkou pravděpodobností nebudou k ničemu. Pokud si po té době vůbec ještě něco pamatuje, nebude to zrovna aktuální.

„Nikoho jiného nemáme,“ upřesní otec Damian.

Nějak mě přechází chuť na další otázky.

Převor vyloudí další grimasu, jež má vypadat povzbudivě, a zvedne se ze židle. Přemýšlím, zda za jeho supění může větší mírou námaha nebo znechucení.

Natáhne ruku směrem ke mně a já pocítím na čele dotek silných mozolnatých prstů. „Bůh ti žehnej.“

Těžká dlaň se sesune a spočine na mém rameni. Převor se dívá kamsi nad mou hlavu, jako by tam hledal chybějící svatozář, a ještě jednou se usměje. Poté mlčky odchází.

Jsem propuštěn.

2.

Stoupám po skalním úbočí a přemítám, jakou asi bude mít bratr Bernard náladu. Jeho cela se nachází stranou ostatních; prakticky z ní už vůbec nevychází. Zastavuji se před vchodem do jeskyně. Můj stín – odvážnější než já sám – pronikne do chodby.

„Co chceš?“ ozve se zevnitř nevrlý skřípavý hlas.

„Nesu jídlo,“ oznámím.

Odpovědí je temné zavrčení, které se rozhodnu pokládat za výzvu ke vstupu. Než se v přítmí jeskyně rozkoukám, vyškubne mi bratr Bernard misku z ruky.

„Na co čekáš? Můžeš zase vypadnout!“

Bratr Bernard mi sahá sotva po bradu, spíše však proto, že se hrbí, než kvůli malému vzrůstu. Kdysi to musel být docela udělaný chlap, jak naznačují dosud široká ramena.

„Co na mě tak čumíš?“ rozčílí se. „Já nejsem žádný exponát v ZOO!“

Zároveň se však pustí do jídla, takže se odvážím setrvat na místě. Počkám, až vychlemtá polívku. „Poslal mě otec Damian,“ vysvětlím nakonec.

Na starce to valný dojem neudělá. „No a co?“ opáčí.

„Doufal... doufám, že mi můžeš pomoci,“ koktám.

Je štěstí, že bratr Bernard již dojedl, protože vypadá, že by se jinak zadusil. Hodí po mně misku, kterou zachytím těsně před vlastním nosem.

„S čím bych ti měl pomáhat? A proč?“

„Odlétám na Hiber,“ oznámím.

Starce se soucitně zašklebí. „Tak to máš blbě.“

Vypadá to, že tímto konstatováním konzultace skončila. „Ty to tam znáš,“ pokouším se ho povzbudit k dalšímu rozhovoru.

Podívá se na mne, jako by si teprve nyní pořádně uvědomil, že není v jeskyni sám. „To jo,“ připustí, „strávil jsem tam pár zasranejších let.“

„A jaké to tam je?“

„Je tam,“ pohlédne mi přímo do očí, „kurevská zima.“

Trhnu sebou, protože to je první kletba, kterou jsem za celou dobu svého pobytu v řádu slyšel.

Bratr Bernard se zasměje. Vypadá přitom ještě odpudivěji než dříve. „Víš, jaký je rozdíl mezi *kurevskou* zimou a velkou zimou?“

„Ne,“ dostanu ze sebe.

„Nějakých dvacet stupňů.“

Asi nevypadám příliš duchaplně, protože se rozhodne svou myšlenku rozvést.

„Vy mladí si myslíte, že dvacet pod nulou je už pořádný mráz. Ale na Hiberu je tolik uvnitř v kajutě. Venku je pořád aspoň padesát.“

Přikývnu, jako by mi ta cifra nedělala žádné starosti, a pokouším se využít starcovy nečekané sdílnosti. „Cos tam dělal?“

„Velrybáře. Co asi bych tam mohl dělat jinýho?“

„Jaký jsou ty... velryby?“ Přemítám, zda je i bratr Bernard obeznámen s ichtyologickými nuancemi, na něž mě upozornil otec Damian.

„Velký,“ odpoví bratr Bernard s přimhouřenýma očima, jako by si v duchu představoval jedno z těch zvířat. „Kurevsky velký.“

Tentokrát ani nehnu brvou.

„A kurevsky chytrý,“ pokračuje stařec. „Není vůbec snadný je dostat.“

„A co místní obyvatelé,“ pokouším se kout dosud žhavé železo.

„Jací obyvatelé?“ osopí se na mne bratr Bernard. „Jsou tam jenom velryby a velrybáři. Nikdo jinej tam dobrovolně nezůstane.“

Mlčky čekám.

„No, pár jsem jich viděl,“ připustí po chvíli. „Dělají lodivody. V těch fyordech se nikdo jinej nevyzná.“

„Jak vypadají? Jací jsou?“

Bratr Bernard se zamyslí. „Jsou... (k mému překvapení nepoužije oblíbené adjektivum) chlupatý jako zvířata. A taky se tak chovají. Nejspíš to taky zvířata budou.“

Chvíli ještě vyčkávám na další podrobnosti, ale bratr Bernard již o mne ztratil zájem. Hlasitě říhne a svalí se na lůžko. Audien-ce skončila.

3.

Stojím ve frontě na terminálu a je mi srdečně jedno, na kterou planetu zamírím. Ze všeho nejvíc si přeji, abych už konečně vypadl z mateřské planety, která ovšem mnohem více připomíná

macechu s pedofilními sklony. *Nikde* to nemůže být horší! Tato chmurná jistota mě paradoxně uklidní a pomůže mi přečkat nekonečné hodiny před odletem.

Imigrační úředník je možná mladší než já, ale se svými dlouhými pejzy vypadá o dost starší. Těká pohledem z mé vyholené hlavy na obrazovku skeneru a zase zpátky, až si začínám přát, aby mi narostly stejně ohavné vlasy jako ty jeho.

„Halachický žid,“ konstatuje a vkládá do těch dvou slov maximální opovržení, jakého je schopen ortodoxní izraelita, který naprosto nesouhlasí s benevolencí svých neprozřetelných nadřízených. Kdyby to záleželo na něm, nikam bych neletěl.

Jen důvěra v kvalitní dokumentaci vyrobenou bratrem Tobiasem mi dovoluje mírný úsměv a trpělivé čekání na nevyhnutelný konečný verdikt.

Sice mě nakonec musí pustit, ale může celou ponižující proceduru protahovat do nekonečna. A taky to udělá.

Pročte pečlivě řádek po řádku – a polohlasně – celou mou dokumentaci. Dává si přitom záležet, aby to slyšelo přinejmenším dvacet dalších nešťastníků čekajících na odbavení.

Svraští obočí pod černým kloboukem při pohledu na datum mé konverze. Zdlouhavě ověří pravost mého podpisu pod prohlášením. Konečně se dostává k obřízce.

To, co vidí na skeneru, mu zjevně nestačí. Natáhne si bílé rukavice a nařídí mi, abych si stáhl kalhoty.

Když pečlivě zkoumá můj penis, zabývám se dilematem, zda ho mám pomočit nebo pozvracet. Naštěstí i tato kratochvíle jednou skončí.

Úředník rezignuje a pustí mě dál, do útrob terminálu. Teprve nyní má pouť skutečně začíná.

Zvědavost na cestování Pavučinou mi dává zapomenout na přestálou šikanu, ale záhy zjistím, že nebude zdaleka ukojena. Židé si svou technologii žárlivě střeží, takže je celý proces stejně

romantický – a pohodlný – jako přeprava železné rudy z násypky do tavicí pece.

Sedím pevně přikurtován elektromagnetickými popruhy v plastocelové skořepině merkavy – ohnivého vozu, který nás táhne vzhůru z gravitační studny Silentia. Přestavuji si jednotlivé kabinky přepravního prostoru jako perličky obrovského růžence určeného pro Boží prsty. Dotknou se každé z nich a v *okamžiku* (nikoli lidského, nýbrž Božího oka) ji přenesou přes propast vesmírného prostoru stovky světelných let odsud. Je to stejně dobrá analogie jako kterákoli jiná, protože cesta Pavučinou je *tajemstvím*.

Tuším, že je to stejné tajemství pro mne jako pro ty, kdo merkavu řídí. Židé Pavučinu nevytvořili, ba ani neobjevili. Jednoduše na ni narazili při někdejším zběsilém úprku ze Země. Jejich jedinou *zásluhou* je, že na ni narazili jako první.

Ať již se jednalo o Boží záměr, či pouhou náhodu, dokázali toho využít s genialitou sobě vlastní. Monopol na užívání Pavučiny se stal strategickou zbraní i obchodním artiklem současně. Do její sítě nevkročí žádný gój. A každý, kdo do ní vkročí, je zvážen, spočten a rozdělen.

Nevím, ve které chvíli se nás dotkly Boží prsty. Jen prudce rostoucí přetížení signalizuje, že merkava začíná brzdit v systému Beta Ophiuchi. V místech, kde na své vzdálené trajektorii putuje ledová planeta Hiber.

4.

Bratr Bernard měl naprostou pravdu. Je tu skutečně *kurevská* zima. Nemohu to hrubé slovo vypudit z mysli. Stále znovu a znovu se vynořuje z hlubin mých myšlenek a stává se ústřední mantrou, kolem níž se točí všechno ostatní. Opravdu rád bych svou mysl povznesl k vyšším metám, ale banální fyziologické reakce

mi to znemožňují. Jsem natolik ztuhlý, že už se nedokážu ani třást, a přicházím tak o poslední automatickou obranu organismu před umrznutím. Mám pocit, že se v příštích vteřinách roztrhám na tisíce zmrzlých krystalků a má mise neslavně skončí dříve, než mohla vůbec začít.

Ránu do zad zprvu ani necítím, teprve její opakování mě přiměje k pohledu stranou. Zdá se mi, že mi přitom prasknou krční svaly.

„Na co čekáš?“ ptá se menší kulatoučkový chlapík se zdravě růžovou tváří. „Chceš tu zmrznout?“

Rád bych vyjádřil svůj nesouhlas, ale mimické svaly mi to nedovolí. Tloušťíkovi to, zdá se, nevadí, protože se sám chápe aktivity a strká mě před sebou.

Když za námi zapadnou dveře nevzhledného přízemního hangáru, připadám si jako v nejkrásnějším chrámu. Je tu neskutečný hluk a smrad, ale – což je zdaleka nejdůležitější – o dobrých patnáct stupňů tepleji než venku. Vskutku rajské místo.

Tloušťík se dobromyslně směje. „Poprvé na Hiberu, co?“

„Jjo.“

„To bude dobrý,“ povzbuzuje mě. „Zvykneš si.“

Opravdu si to při vší své fantazii nějak neumím představit.

Můj společník si mě kriticky prohlíží. „No, v tomhle ohozu to opravdu nepůjde.“

Mám na sobě všechno oblečení, které vlastním. Zjevně to nestačí.

„Potřebuješ pořádný hadry,“ konstatuje tloušťík a táhne mě kamsi do zadních prostor hangáru.

Narážíme do spousty dalších lidí, ale on toho nedbá a klestí si cestu davem jako ledoborec naplavenými krami. Snažím se mu vysvětlit svou neutěšenou finanční situaci, ale jen mávne rukou. Prý to zatahne za mne a doplatím mu to, až se vrátím z výpravy.

„Z jaké výpravy?“ ptám se a on se prudce zastaví.

Vypadá zmateně a podezřívavě si mě prohlíží. „Tobě to tady asi fakt zamrzlo,“ ukazuje si na temeno. „Až se vrátíš z lovu, samozřejmě. Teda, pokud se vrátíš.“ Zdá se, že své dobročinnosti pomalu začíná litovat.

„Jasně,“ říkám rychle a po zbytek cesty raději mlčím. Můj průvodce to rád využije a celých pět minut drmolí záplavu informací.

Jmenuje se Izák a je na Hiberu patnáctým rokem. Začínal jako velrybář, stejně jako všichni, ale pak se vypracoval a založil si malou agenturu. Specializuje se na zelenáče, jako jsem já, a pomáhá jim rozkoukat se. Sežene jim potřebné vybavení i místo na lodi, přidá něco dobrých rad a modliteb za šťastný návrat. To vše za pár mizerných šekelů. Je na tom sice škodný, ale nemůže si pomoci. Když vidí někoho v nouzi, musí mu zkrátka podat pomocnou ruku.

Jsem stále ještě tak zmrzlý, že mu to všechno skoro věřím. I kdyby ne, nemám šanci vymanit se z jeho sevření. Popravdě k tomu nemám ani chuť. Vidina toho, že se konečně zahřeju, je natolik lákavá, že hravě odežene jakékoli námitky či pochybnosti.

Když dorazíme k Izákovu království, ukáže se, že to nejspíše nebude žádný zlatý důl. Ze všeho nejvíc připomíná vetešnictví. Skladiště hadrů a nejrůznějších krámů. Uprostřed akumulární topidlo, které zvedá okolní teplotu o závratných pět stupňů. Nic většího si v této chvíli nedovolím přát.

Oblékám si na holé tělo – divím se, že dosud není pokryté jinovatkou – elastické termoprádlo, tenké ponožky a rukavice, přidávám postupně další vrstvy oblečení a končím obličejovou maskou. Pocit tepla, v jaký už jsem nikdy nedoufal, mi usnadní rozloučení s celou mou hotovostí.

Izák ji uschová kdesi v záhybech červenobíle pruhovaného adderetu a velkoryse mi odpustí chybějící částku. Chvíli se prohřívá v krabici, kterou pyšně nazývá kartotékou, a pak mi doporučí nevhodnější loď.

Jméno Ester zní nadějně a já vycházím z hangáru hledat přístaviště.

5.

Nemusím pátrat dlouho; molo se táhne přes celý obzor asi půl míle od hangáru. Kotví tu jen pár lodí a žádná se nejmenuje Ester.

Chvilí bloumám po břehu, pak mě rostoucí chlad přinutí k činu. Vyberu si náhodně jednu z lodí a vybelhám se na liduprázdnou palubu. Zašlý nápis na boku lodi hlásá, že se jedná o Moruši. Zdá se mi, že název nasvědčuje kapitánovu smyslu pro humor a že to je dobré znamení. Když na něho po chvíli narazím, začnu o tom pochybovat.

Kapitán je hubený vysoký chlap s tmavým strništěm vousů a podmračeným pohledem. Rozhodně nevypadá jako bůhvíjaký vtípálek.

„Chceš se plavit se mnou?“ ptá se a já se ve zmatku rozpačitě usmívám a krčím rameny.

„Tak proč lezeš na mou loď?“

Znovu krčím rameny. Připadám si – a zřejmě i vypadám – jako blbec. Rád bych řekl něco rozumného, ale mráz mě opět připravil o dar řeči.

Kapitán mávne rukou a odchází. Teprve když se zastaví a ohlédne, mi dojde, že ono gesto znamená pozvání. Vděčně ho následuji do relativně teplé kajuty.

Nalévá zručně jakousi jantarovou tekutinu z baňaté láhve do dvou malých skleniček, jednu z nich mlčky přisune ke mně.

Destilát je tak ostrý, že mi vhrknou slzy do očí. Teď už ze sebe definitivně žádné slovo nedostanu.

„Poprvé na Hiberu,“ konstatuje kapitán a ani nečeká na přikývnutí. „To je na přivítanou,“ ukáže na skleničku a chystá se proceduru zopakovat.

„Ne, díky,“ zachraptím.

Temnou tváří na okamžik probleskne úsměv. Kapitán naliže alespoň sobě. Odloží prázdnou sklenku a napráhne pravici. „Ben Gimon,“ představí se.

„Ppetter Weissmann,“ vykoktám. Už zase mnou lomcuje zimniční třas.

„Předpokládám, že už ses rozhodl,“ říká a hledí mi přímo do očí. Má stejně pevný pohled jako stisk ruky.

„Jjo.“

„Fajn. Takže se domluvíme na podmínkách. Dvě stě šekelů za každý týden plavby, padesát je prémie za každou velrybu. Když ji uvidíš jako první, dostaneš ještě stovku navíc. Ale to se ti nejspíš nepodaří.“

„Beru.“ Kapitánova stručnost a upřímnost na mě činí dobrý dojem.

Ben Gimon si mě zkoumavě prohlíží. „Víš vůbec něco o velrybách?“

„Jen to, že to nejsou velké ryby,“ vypadne ze mě dříve, než si to dokážu rozmyslet.

Kapitán vypadá pobaveně, ale zdrží se dalšího komentáře.

„Co mám teď dělat?“ zajímám se.

„Ze všeho nejdřív si sundáš tu maškarádu.“ Ben Gimon ukáže na oblečení, za něž jsem utratil všechny peníze.

Hledím na něho s otevřenou pusou.

„Starej Izák, že? Ochránce chudých, vdov a sirotků.“ Kapitán si odfrkne. „Jednou ho někdo hodí do moře.“

Uhýbám pohledem a připadám si obzvlášť bídně. „Nemám nic jiného.“

Ben Gimon potřese hlavou a já se začínám bát, aby si mé angažmá ještě na poslední chvíli nerozmyslel.

„Zajdi dolů za bocmanem, ať ti dá pořádnou výstroj. A pořádný školení.“

„Děkuji, kapitáne.“

„Já taky,“ odpovídá a zdá se, že to myslí doopravdy.

Odcházím a pálí mě kůže na tvářích. Doufám, že za to může jenom mráz.

6.

Moruše kotví v přístavu ještě dva dny. Kromě ní tu zůstávají jen dvě další lodě. Jitřenka je poloviční vrak, který už na volné moře zřejmě nikdy nevypluje. Polární záře vypadá o dost lépe, ale na její palubě je mrtvo jako v místní hospodě.

„Na co čekáme?“ ptám se bocmana, který se dívá kamsi ke vzdálenému obzoru, kde se šedivé moře stýká se šedivou oblohou.

„Na kapitánův povel.“ Bocman si odplivne a zamyšleně sleduje dráhu malého projektilu, než se jako zmrzlá hrudka ponoří pod hladinu. Nemám odvahu zeptat se, na co čeká kapitán.

„A na co čekají oni,“ mávnu rukou směrem k Polární záři.

„Na nás. Vždycky vyplouvají poslední.“

Vím, že víc už z něj nedostanu. Za ty dva dny na palubě jsem si už stačil zvyknout na jeho úsečný způsob vyjadřování. Popravdě řečeno, patří k hovornějším členům posádky. Z těch pěti desítek námořníků se mnou ztratilo slovo sotva osm. Nejsem si jistý, co kapitán myslel *pořádným školením*, ani tím, jestli jsem ho již obdržel. Bocman mi vysvětlil, jak se mám oblíkat, a ukázal místo na spaní v podpalubí. Přidělil mě k partě košeráků, kteří porcují ulovené velryby. Jako nováček jsem si zřejmě nic lepšího nezasloužil.

Kromě nás rezníků, kteří ovšem tvoříme nejpočetnější skupinu, jsou tu ještě různí lodní specialisté, od navigátora po harpunaře. To je elita s téměř cechovní strukturou.

Rozhlížím se kolem dokola a pátrám v nudné šedi olejnatého

oceánu po pestřejších objektech. Je jich tu dostatek, leč pohříchu se jedná pouze o nejrůznější odpadky. Příboj, který se třísťí o přístavní vlnolam, je s neomylnou pravidelností posílá přímo k nám. Je to jakési sargasové moře, kde se místo chaluh shromažďují kusy plastiku, textilií, polámaných desek i kosterních skeletů obyvatel moře. Vlastně jsem ještě žádného z nich nespatriil v původní podobě, jen jejich posmrtná torza. Některá vypadají docela impozantně a dosvědčují, že celoplanetární oceán je mrtvý pouze zdánlivě.

Zaslechnu skřípavý zvuk za sebou. Kapitán Gimón se vyhrabal z kajuty a pozoruje svinčik kolem lodi, jako by z něho hodlal věštit budoucnost.

„Co tam hledáš?“ zajímá se.

„Jsou tu jenom kostry. Ještě jsem neviděl žádnou rybu.“

Kývne hlavou. „Na ryby narazíme až na severu. Tady je na ně moc horko.“

Dívám se na něj a přemýšlím, jestli si ze mne střílí. Sice mi již není taková zima jako po přiletu, ale pořád mám co dělat, abych se nerozklepal jako sulc. Vybavuji si kusé informace o místní geografii. Přístav je uměle vytvořený atol v rovníkové oblasti Hiberu. Souvislejší kusy ledem pokryté pevniny jsou pouze na obou pólech planety. Kromě nich se v oceánu potulují bludné ledovcové kry. A sem tam nějaká velrybářská loď coby nezvaný vetřelec.

„Kdy vyplujeme?“

Ben Gimón zvedne hlavu a pátrá kdesi v šedivých mračnech, za nimiž se po většinu času skrývá vzdálené slunce, které nemá dost sil, aby svými paprsky proniklo hustou atmosférou, natož aby rozehrálo věčně zmrzlou zemi.

„Brzo,“ odpoví se stručností vlastní místním lodníkům a znovu sklopí zrak k pěnivým hřebenům vln dorážejících na molo.

Mám za to, že je náš krátký rozhovor u konce, ale kapitán mlčky ukáže někam do největšího chuchvalce odpadků.

Dívám se naznačeným směrem a jen zvolna mi dochází, co to v ledové vodě plave. Oválný předmět, který jsem zprvu považoval za přístavní bójku, je ve skutečnosti klenuté břicho člověka v červenobíle pruhovaném oděvu.

Otřese mnou náhlý poryv chladu, a tak si bezděčně přitáhnou límec termokombinězy.

7.

Konečně plujeme! A konečně přestávám zvracet. Je to dobré znamení; bocman mi vyprávěl o jednom nováčkovi, který problinkal celou plavbu. Měl ještě štěstí, že se mu podařilo přestoupit na loď vracějící se do přístavu s nákladem ryb. Pokud neumřel, vykonává tam dodnes pomocné práce a splácí dluh kapitánovi té lodi.

V boji s mořskou nemocí jsem vyzkoušel všechny možné strategie, abych nakonec zjistil, že není vhodné dívat se na vlny ani mít zavřené oči. Jako určitý přiměřeně úspěšný kompromis se jeví upřený pohled na některý z předmětů na palubě, který jsem si definoval jako pevný.

Zdá se mi, že se trochu zlepšil i postoj posádky ke mně. Možná že žaludeční nevolnost považují za jakýsi úvodní obřad nebo nováčkovskou daň, kterou je nutno zaplatit před vlastním přijetím do stavu. Nemám čas nad tím příliš bádát, protože musím provádět spoustu – dle mého přesvědčení zbytečných – úkonů a úkolů. Naivně jsem se domníval, že vlastní práce započne až po úspěšném rybolovu; namísto toho se po celý den takřka nezastavím. Pendluji po celé lodi; chvíli musím něco dělat v podpalubí, vzápětí mě volají zase zpět nahoru. Využívám toho, abych se zde trochu zorientoval.

Moruše je nějakých dvě stě loktů dlouhá a padesát loktů široká. Má vyklenuté boky a širokou příď a vypadá zhruba stejně elegantně jako stejnojmenné ovoce. Pokud však mohu soudit podle

jiných lodí, jež jsem zahlédl v přístavu, jedná se o typický tvar, vhodný pro plavbu v ledu. Zhotovena je samozřejmě z plast-oceli, univerzálního materiálu, který je zároveň dostatečně lehký i odolný. I laikovi, jako jsem já, je na první pohled zřejmé, že se jedná o velrybářskou loď. Podstatnou část paluby zabírá mohutný naviják a dranzírovací plocha, většinu podpalubí tvoří skladové prostory pro velrybí tuk a maso. Do toho mála zbývajících místa jsou vmáčknuty kajuty posádky, jen kapitán a lodní důstojníci mají o něco komfortnější ubytování pod můstkem.

Pach mrtvých velryb ulpívá na stěnách skladů i po jejich pečlivém omytí a dezinfekci a proniká i do obytných kajut jako neodbytná připomínka účelu naší plavby. Připadá mi, jako bychom sami cestovali v útrokách olbřímí velryby v paradoxně obrácené roli lovce a úlovku. Není to zrovna nejlepší lék na mou mořskou nemoc, a tak se snažím co nejvíce času trávit mimo podpalubí. Nahoře je sice skoro stejná zima, ale podstatně menší smrad.

Bocman se jmenuje Áron Menes a dělá svou práci už dobrých dvacet let. K mému značnému překvapení se uvolil k osobní asistenci při zevrubné exkurzi po lodi. Využívám jeho nečekané laskavosti a klopýtám za ním po palubě, která se vlní v rytmu neklidného moře Hiberu.

Směřujeme od zádi k přídi.

Menes ukazuje na širokou průrvu v zádi Moruše, která vypadá jako výsledek srážky s jinou lodí. Tudy se na palubu vytahují ulovené velryby k následnému zpracování. Obrovské zvíře se musí rozřezat na kusy, dokud nez tuhne, což ve zdejších podmínkách trvá slabou půlhodinku. Mikromolekulární pila rozpárá břicho velryby od ocasu k hlavě a svrchní kůže se vlastním napětím svine jako hoblina v soustruhu. Tím bohužel veškerá automatizace končí a do díla se zapojují košeráci.

Nejprve musejí odloupnout vrchní vazivovou a izolační vrstvu kůže, tvořenou tukem, který má barvu i strukturu lidského

mozku. Tato vrstva je silná přesně jako čepel dlouhého košeráckého nože. Loupá se v pásech širokých jeden loket a nejšikovnější dělníci umějí oddělit bez přerušení celý pás od hřbetní ploutve po břicho. Pás putuje dopravníkem do útrob lodi, cestou je rozsekán na úhledné balíčky, které padají rovnou do skladu.

Druhá parta košeráků se pouští do porcování masa. Ohánějí se svými noži a postupně se propracovávají ke klenutým žebřům. Je to skutečně krvavá práce; velrybí krev obsahuje hodně hemoglobinu a košeráci jí jsou pokryti jako šarlatovou maskou.

Hroudy masa – mnohem méně úhledné než kvádry tuku – padají na palubu a jsou sebrány teprve po dokončení pitvy zvířete. Hák navijáku zvedne oloupanou kostru do výše a přenesení ji zpátky do moře, aby se paluba uvolnila pro zpracování dalšího úlovku.

Opouštíme místo krvavého obětiště a přes palubní zábradlí si prohlédneme závěsy jednotlivých ponorek. Nyní jsou ještě všechny na svém místě, rozprchnou se teprve, až Moruše dorazí do lovných vod. Připadají mi směšně malé v porovnání s velikostí lovných tvorů, ale vím, že ke svému účelu naprosto dostačují. Stejně jako mateřská loď jsou i tyto podmořské čluny projektovány s maximální úsporností. Je v nich místo pouze na sonar, harpunomet se zásobou granátů a tryskový pohon zaručující dostatečnou rychlost k pronásledování velryb. A pak se tam někde ještě musejí vměstnat pilot a střelec.

Jejich práce je podstatně čistější než na palubě. Po vystopování velryby napálí torpédo kamkoli do jejího rozměrného těla a o zbytek se postará náplň granátu. Prudce se rozpínající plyn roztrhá vnitřnosti zvířete a zároveň ho vynese na hladinu, kde ho již očekává hák zpracovatelské lodi. Posádka ponorky již mezitím pátrá po dalším zvířeti.

Zdá se mi, že mezi časem potřebným k ulovení a zpracování zvířete je značný nepoměr. Na každé straně lodi jsou usazeny čtyři ponorky, přitom by podle mne bohatě stačily dvě.

„Proč je těch člunů tolik?“ ptám se. „To se přece nedá stíhat.“

Menes hledí do vířících vln, jako bych plácl něco obzvláště ne-japného a on to ze zdvořilosti raději přeslechl. Nakonec mi ale odpoví.

„Normálně operují jen čtyři čluny na dvě směny. Zbytek je záloha.“

„Jaká záloha?“ nechápu.

„Když se nějaký z nich nevrátí.“

Dívám se na naleštěné ponorky a náhle vnímám jejich úlohu docela jinak. „Stává se to často?“

Bocman znovu odvrátí pohled a zkoumá nekonečné vody Hiberu. „Stává se to *vždycky*,“ řekne a odchází pryč. Vypadá to, že s mou výukou minimálně pro dnešek skoncoval.

8.

Zažil – a přežil – jsem první bouři na Hiberu. Trvala možná ne-celé čtyři hodiny a já jsem celou tu dobu strávil nepřilíši hrdinně ve vlastní kajutě. Na palubě bych k ničemu nebyl a velmi pravděpodobně bych tam brzy nebyl vůbec, protože by mě spláchla první větší vlna. Slovem *větší* míním vlnu dvojnásobně přesahující výšku Moruše.

Je mi naprostou záhadou, jak se může loď bez ustání zalévaná tunami vířících vod vůbec udržet na hladině. Víím, že její konstrukce s takovou nepřízní živlů počítá a umí se jí víceméně automaticky bránit. Podpalubní prostory jsou hermeticky uzavřeny, takže zbabělci jako já jsou zde v relativním bezpečí. Ale vůbec nechápu, jak může v tomto počasí kapitán se svou posádkou loď *řídít*. Možná že vlny již dávno strhly celý můstek i s posádkou a Moruše je hnána pouze větrem a vlnobitím jako Bludný Holanďan do zcela neznámých končin. Budeme se potácet na vlnách, dokud loď nenarazí na nějaký útes nebo ledovec

a nepůjde s konečnou platností ke dnu. Dokonce ani tehdy to nezjistím hned, protože v úzkém prostoru kajuty jsem zcela dezorientován a netuším, kde je nahoře a kde dole. O ztroskotání se dovím, teprve až skořápka lodi praskne pod drtivým tlakem v hlubinách oceánu nebo vdechnu poslední molekulu vzduchu.

Nakonec jsem se s touto možností smířil jako s nejpravděpodobnějším zakončením své krátké mise na Hiberu. Seděl jsem na lůžku, chránil si rukama hlavu před nárazy o stěny kajuty a čekal na nevyhnutelný konec. Byl jsem skoro překvapen, když to dopadlo méně katastroficky a já mohl opět vyjít na zklidněnou palubu.

Mžourám v nezvyklém jasu jako čerstvě probuzené kotě a snažím se rozpoznat škody, jež bouře natropila na našem plavidle. Pokud to vůbec mohu posoudit, jsou minimální. Moře spláchno vše, co nebylo pevně spojeno s lodí, takže se mohlo jednat prakticky pouze o lidskou posádku.

Vidím kapitána, jak rozvázně sestupuje z můstku, a jsem rád, že právě jeho takový úděl nepotkal.

Ben Gimon ke mně zamíří, na jeho tváři se zračí spokojenost s aktuálním stavem počasí i lodi. „Blahopřeju,“ říká.

„K čemu?“

„Moře tě pokřtilo,“ vysvětluje, „odteď už jsi námořník.“

Ač zdaleka nesdílím jeho názor, horlivě přikyvuji. Svět, který nás obklopuje a který si s námi ještě před chvílí pohrával jako s dětskou lodičkou, se mi náhle zdá docela přívětivý.

„Jak takové bouře vznikají?“ zajímám se.

Kapitán se ušklíbne. „Až to budu vědět, tak si z toho udělám živnost. Nejspíš je to kombinace více vlivů. Atmosférické poruchy, mořské proudy, termohalinní výměník...“

„Jaký výměník?“

„Ochutnal jsi vodu?“ ptá se Ben Gimon.

„Jo. Je pořádně slaná.“

„Tak. Salinita vody je nejdůležitějším faktorem pro pohyb mas oceánu. Těžší vrstvy klesají dolů, nahoru se tlačí teplejší, ale tam se zase více odpařují a znovu těžknou. A tak pořád dokola.“

„Aha.“ Nezdá se mi to jako dostačující vysvětlení pro tak velkou paseku, jíž jsem byl nedobrovolným svědkem.

„A dochází k nim často?“

„Celkem jo. Ale nejhorší to je v prostřední třetině mezi rovníkem a pólem.“

Představím si v duchu zmrzlý glóbus Hiberu. „To znamená hlavní část naší cesty.“

Kapitán se zakření. „Dá se to tak říct.“

„Tak proč se to dělá tak blbě?“

„Jak *blbě*?“

„Proč se vyplouvá od rovníku? Kdyby byl přístav na severní pevnině, ušetřili bysme si čas na přepravu i nervy s počásím.“

Ben Gimón se tváří, jako by váhal, zda se má smát nebo vztekat. „Jsou pro to dva hlavní důvody,“ vysvětlí nakonec. „Orbitální výtah musí být na rovníku, to je jasné. Taky se odtud nejlíp startuje na orbitu. Ale především nejde udržet stálý přístav na pevnině.“

„Kvůli mrazu?“

„To taky. Ale hlavně kvůli *Sefonam*.“ Vysloví to jako Sefon-am.

„Sefonam?“

„Severní národ. Oficiální název pro původní obyvatelé Hiberu. I když my jim říkáme *yettiové*.“

„Proč?“ Snažím se projevat jen mírný zájem, na druhou stranu se bojím, aby kapitán slibné téma nezměnil.

„Protože jsou přesně takoví jako ti, co měli žít na Zemi. Velcí, chlupatí, silní a neviditelní.“

„Jak *neviditelní*?“

Kapitán se suše zasměje. „Nikdo je pořádně neviděl. A pokud ano, tak si toho moc neužil.“

Hledím na něho beze slova a už se ani nepokouším maskovat zaujetí.

Ben Gimon se opře o zábradlí. Považuji to za příslib delšího proslovu a skutečně nejsem zklamán; dostává se mi dosud nejdelšího souvislého výkladu nejen na lodi, nýbrž za celý pobyt na Hiberu.

„Moc toho o nich nevíme, protože se jim z dobrých důvodů snažíme vyhýbat. Zřejmě obývají celou severní pevninu. Ona to teda není tak docela pevnina, spíše hromada driftujících ker, které drží pohromadě jenom ten kurevský mráz. Proto taky nazývájí celou planetu *Kra*.“

„Kra,“ opakuji bezděčně. To kratičké slovo je suché a zároveň ostré jako led. Zní trochu jako výstřel z pušky nebo prasknutí zlomené křídly či kosti. Praskot ledu.

„Jo,“ kývne Ben Gimon. „Přesně tak. Jak jsem říkal, nikdy se nepouštíme daleko do fjordů. Ani když kvůli tomu ztratíme velrybu. Nemají nás rádi.“

„To chápu. Jste pro ně konkurence.“

Kapitán mi věnuje další ze svých nevyzpytatelných pohledů. „Nic nechápeš. Oni velryby neloví, ale uctívají.“

„A čím se živí?“

„Vším ostatním, co najdou v moři. Oni si rozhodně žádnou hlavu s košer stravou nedělají.“

Pomaloučku mi dochází tragikomický rozměr této situace. Hiber představuje zásobárnu rituálně čistých potravin pro celý obydlenný vesmír kromě hrstky místních obyvatel. Vyváží se odtud maso desítky světelných let daleko, ale právě tady je nedotknutelné. Není divu, že zde dochází ke konfliktům! Dostal jsem se do pěkného maléru.

Ben Gimon si můj zkroušený výraz vysvětlí po svém. „Neboj,“ chlácholí mě, „většinou lovíme daleko od pobřeží a na yettie vůbec nenarazíme.“ Netuší, že právě to je můj problém.

„Škoda,“ říkám, „docela rád bych nějakého viděl. Když už jsem vážil takový kus cesty.“

Krátce se zasměje. „Aspoň jednoho uvidíš, to ti garantuju.“

„Koho?“ nechápu.

„Lodivoda.“

„Kdo to má být?“

„Musíme proplout skrz Bariéru do vnitřního moře a na to potřebujeme yettiho, který zná led. Pořád se to mění, takže nám žádné mapy nepomůžou.“

„A kdy... se k nám připojí?“

Kapitán se podívá k severu, jako by již vyhlížel Bariéru. „Brzo,“ řekne skoro radostně. „Za necelý týden.“

Najednou se to zdá brzo i mně.

9.

Blížkost pevniny začíná být zřejmá i takovému laikovi, jako jsem já. V moři lze spatřit stříbrné stuhy hejn drobných rybek, jak protkávají dosud fádni šedavou prázdnotu. Čas od času se mezi nimi mihne i ostrá ploutev některého většího dravce a rybky se rozprchnou do všech stran v zoufalé snaze o záchranu. Nikdy se to nepodaří všem a dravec mizí v hlubinách s kořistí v zubaté tlamě. Jsou hodně rychlí a spatřím vždy jen jejich stín, přesto je mi jasné, že jsou větší než já sám. Kdybych spadl do moře a nějakou náhodou okamžitě nezmrzl, byli by se mnou hotovi stejně rychle jako s rybím potěrem.

Když na palubní nástavbě přistane první pták, prohlížím si ho jako u vytržení.

Téměř nedýchám, abych ho neopatrným pohybem nevyplašil; tak mi je drahá připomínka pevniny po pouhých pár týdnech plavby na volném moři.

Pták má šedě zbarvené svrchní letky a bílé břicho. Hlavu mu

zdobí dvojitá černá vlnovka nad očima, což mu dodává poněkud sveřepý výraz. Vypadá, jako by se na mne mračil. Disponuje silným zahnutým zobákem i drápy, takže se zřejmě jedná o dravce.

Když na palubě zaznejí hlučné kroky, pták polekaně zatřese křídly a vzlétne. Naštvaně nad tím vyrušením se otáčím. Je to bocman, a tak spolknu nadávku.

Áron Menes se dívá za odlétajícím ptákem. „Havran,“ utrousí přes zuby a odplivne si. „Mrchožrout. Přináší smůlu.“

Mé romantické rozpoložení rychle odeznívá. Raději se rozhlížím kolem lodi, jestli už nezahlednu zubaté obrysy Bariéry, o jejíž existenci jsem ještě do včerejšího dne neměl tušení.

„Je to divné,“ říkám.

„Co jako?“

„Že jsme ještě nenarazili na žádnou velrybu ani na jinou velrybářskou loď.“

Bocman pokrčí rameny. „Je a není. Už jsme sice blízko Bariéry, ale velryby se stahují za potravou do vnitřního moře. Je to takovej velkej rybník, kde plave spousta jejich polívky. A velrybářský lodi dělají samo sebou to samý.“

Zní to docela logicky, ale nespokojený výraz v Menesově tváři naznačuje, že to není tak jednoduché. Čekám, zda své úvahy ještě rozvine.

„Každopádně je velryb každou sezónu míň,“ říká nakonec a přidá do bezedných vod Hiberu další chrchlanec. Plivat umí dobře, to se musí nechat.

„Fakt?“

„Nevím, jestli jsou na to nějaký statistiky, nejspíš jo, ale já se tu motám se starým Gimonem od samýho začátku velrybářského průmyslu na Hiberu. A pamatuju se, že jsme velryby potkávali skoro celou plavbu. Byly sezóny, co jsme ani nemuseli za Bariéru.“

„A co se změnilo?“

Tentokrát tahá Menes hlen odněkud z hlubin svého objemného břicha. „To kdybych věděl. Všechno a nic. Možná je tu moc lodí. Možná ty velryby změnilly taktiku a jdou nám z cesty. Láka-jí nás do fjordů, ať narazíme na útesy nebo na yettie.“

„Že by byly tak chytré?“ zasměju se, ale při pohledu na bocmanovu reakci mi úsměv ztuhne na mrazem ztuhlé tváři.

„Jsou mnohem chytřejší, než si umíš představit.“

Přemýšlím, kde už jsem to slyšel. Jasně, bratr Bernard. *Jsou ku-revsky chytrý*. Co se týká místní zimy, měl můj dobrý spolubratr naprostou pravdu. Pokud tomu tak bude i u velryb, máme se skutečně na co těšit.

„Možná jsou jenom vychcaný,“ filosofuje Menes. „Ale v konečném důsledku to vyjde nastejno. Jednoduše tu pořád taháme za kratší konec.“

„Přestaň ho strašit, Árone,“ zahřmí kapitánův bas a bocman uraženě zmlkne.

Ben Gimon mě otcovsky poplácá po ramenou, až se pode mnou málem podlomí prokřehlé nohy. „Pravda je taková, že lidi jsou čím dál víc líný. Holt se jim nechce takhle vysoko na sever. Nejraději by si udělali pěkný výlet padesát mil od přístavu a vrátili se s plnou lodí.“

Bocman mlčí, ale rozhodně by se to nedalo vykládat jako mlčenlivý souhlas. Naopak, z každého jeho pohybu vyzařuje nespokojenost s kapitánovým nespravedlivým nařčením.

Ben Gimon se vmáčkne mezi nás k zábradlí a zapíchne pohled kamsi do mlžných dálav. Póry na nose se mu rozšíří, jak nasává vzduch.

„Jasně,“ prohlásí spokojeně, „už cítím zemi i velryby.“

Chtě nechtě se musím zasmát jeho sebedůvěře, ale takřka ve stejnou chvíli přichází zpráva z můstku. Na radaru zachytili Bariéru.

Napínám zraky stejně jako oba mořští vlci a i mně se zdá, že již

vidím zubatou linii stínů vystupujících ze zpěněných vod. Ukažuji na to místo a čekám pochvalu.

„To není Bariéra,“ prohlásí kapitán a z hlubin kombinézy vyloví triedr. Několik dlouhých vteřin zkoumá obzor a pak přístroj beze slova podá mně.

Chvilí mi trvá, než dokážu sladit pohyb moře a lodi a zaostřit na inkriminované místo. Opravdu se nejedná o skalní útesy. To, co jsem objevil ve vlnách, jsou zbytky velrybářské lodi.

„Kdo je to?“ ptá se bocman, který zjevně žádný přístroj nepotřebuje.

„Myslím, že Kosatka,“ odpoví kapitán. „Vyplula před námi.“

„Tak starej Aven Hen to má za sebou,“ utrousí bocman směrem ke kapitánovi, ale ten už se stačil přesunout k můstku. Z jeho úsečných povelů usuzuji, že stáčí loď k místu ztroskotání.

„Není to zbytečné?“ ptám se Menese. „V tom mrazu a...“

Bocman se na mě podívá jako na obtížný hmyz. „Je. Ale *vždycky* se to dělá.“

Umiňuji si, že už raději nepromluvím, dokud to nebude skutečně nezbytné, a pátrám v kalných vodách po projevech života.

Trosky Kosatky se pohupují v překvapivě širokém okolí. Překvapivá je i jejich malá velikost. Vypadá to, jako by celá loď projela obřím katrem, který ji rozparceloval na špalky o průměru dvou loktů.

Příď Moruše si rází cestu chmurnými připomínkami toho, jak rychle může skončit velrybářská výprava, a celá posádka shromážděná na hlavní palubě hledá ve vlnách známky pohybu. Když se konečně objeví, zvedne se mi žaludek, byť jsem ho již považoval za dostatečně odolný.

Kolem troskek krouží dravci a mně se zdá, že jsou tlustější a nemotornější než kdykoli předtím.

Kdosi z posádky vystřelí z pušky a vzápětí ho napodobí dalších šest mužů. Dva žraloci jsou zasaženi a zmítají se ve výtrys-

cích vlastní krve. Jejich druhové se na ně okamžitě vrhnou a roztrhají je na kusy, aniž by se starali o to, že se sami stávají snadným cílem.

Lodníci stále střílejí, nyní již s menší úspěšností, ale kapitán jim v tom nijak nebrání. Uvědomuji si, že to je jediný možný způsob, jak ze sebe setřást bezmocnou frustraci a obavu z osudu, který mohl – a může – stejně dobře potkat i nás. Lituji, že nemám po ruce žádnou zbraň, s níž bych se mohl připojit k této odvetné palbě, a rozhlížím se, jestli na palubě přece jen nějakou nenajdu.

Mou pozornost upoutá kapitán, který se znovu přesunul na můstek a rozmlouvá s kormidelníkem. Loď se začíná širokým obloukem odklánět od místa neštěstí.

Dochází mi, že příčinou tragického osudu Kosatky nejsou žraloci, nýbrž rozeklaná skaliska Bariéry. Náhle se mě zmocní nepřekonatelná panika a já se křečovitě chytám zábradlí, přesvědčený, že v příštím okamžiku roztrhne trup lodi skalnatý spár a z nynějších lovců žraloků se stane jejich kořist.

Napínám uši v zoufalé snaze zaslechnout očekávané skřípění lodního kýlu, ale brání mi v tom doznívající výstřely a výkřiky rozvášněných lovců.

Když konečně utichnou, pohupuje se Moruše v bezpečných vodách a já zvracím přes zábradlí stejně úporně jako v počátečních dnech plavby. Ostatní už se stáhli zpátky, a tak na palubě zůstávám sám. Nastavuji tvář mrazivému větru a opatrně dýchám, abych uklidnil rozhoupaný žaludek.

Zlomek vteřiny před tím, než chci odejít, zahlédnu ve vzdálených vlnách jasně červenou skvrnu záchranného člunu.

10.

Sedím v chodbě před kajutou a čekám, až vyleze kapitán z ošetřovny a sdělí nevyhnutelný ortel. Z toho mála, co jsem zahlédl,

když vytahovali zachráněného námořníka na palubu Moruše, bylo jasné, že se jedná o záchranu pouze dočasnou, která jen na chvíli oddálila příchod smrti. Nešťastník byl omrzlý tak, že se mu kůže loupala v cárech z nekrytých částí těla a zanechávala po sobě rány pokryté ztuhlou krví. Možná že smrt v čelistech žraloků paradoxně představovala, pokud ne méně bolestivou, pak určitě rychlejší alternativu.

Dveře ošetřovny se otvírají a za širokými kapitánovými zády na okamžik spatřím bledou tvář lodního lékaře, stále ještě se sklánějící nad ležícím mužem. Vzápětí se Ben Gimon protáhne na chodbu a zavře za sebou. Narovná se, jako by až dosud nesl na ramenou neviditelné břímě, jehož se konečně zbavil, a jeho pohled na mně ulpí jako těžká zakrvácená dlaň.

Pomalou zavrtí hlavou. „Má to za sebou,“ říká chraptivě. „Ale rozhodně je dobře, žes ho objevil.“

Zvednu obočí v němé otázce.

„Ještě se na chvíli probral a promluvil. Teda pokud se to jeho blábolení dá takhle nazvat.“

„Řekl, co se stalo?“

„Narazili na útes těsně pod hladinou. Rozříznul celou loď jako banán, takže šla hned ke dnu. On sám byl jediný, kdo se dokázal dostat do člunu.“

Kývám hlavou. Umím si tu scénu živě představit. Vlastní fantazie mi ji přehrávala dostatečně věrohodně s tím rozdílem, že potopenou lodí byla Moruše.

„Chtěli projet přes Bariéru bez lodivoda?“ ptám se.

Kapitán, již na odchodu, se zarazí. „Ne. Měli lodivoda a následovali ho naprosto přesně. On přes ten útes s tím svým jakakem přešel.“

Chvíli nad tou informací uvažuji. Pokud lodivod neodhalí takové nebezpečí, není jeho angažmá zdaleka tak velkým přínosem, jak jsem předpokládal. „Myslel jsem, že se tu vyznají líp.“

Ben Gimon se zasměje, ale z toho chraplavého zvuku mrazí stejně jako z větru na palubě. „To se nepleteš. Vyznají se tu dokonale. Na ten útes je navedl *schválně*.“

Mlčky na něho poulím oči a stále mi nedochází, co říká.

„Sabotáž,“ vysvětluje kapitán. „Součást partyzánského boje yettiů. Akorát že je to žhavá novinka.“

„A co *naš* lodivod?“

Kapitán znovu vyloudí onen podivný zvuk, zmučenou karikaturu smíchu. „I kdyby sem náhodou připádlouval, věřil bys mu?“

„Asi ne.“

„Tak vidíš.“

„Ale co... budeme dělat?“

„Jsou jenom dvě možnosti. Buď otočíme loď a vrátíme se zpátky, nebo Bariérou proplujeme sami.“

„Myslel jsem, že to *nejde*.“

Ben Gimon se znovu zasměje, ale tentokrát se do jeho smíchu opravdu vloudí jakýsi žertovný tón. „To já taky.“

Otočí se ke mně zády a začne stoupat po schůdcích, které se pod jeho hřmotným tělem povážlivě otřásají. Následuji ho jako v transu.

Kapitán rázuje k můstku, přitom vydává rozkazy, jež posádka plní bez řečí i prodlev. Všichni visí očima na jeho rtech, jako by na nich závisel jejich život. Dost možná tomu tak opravdu je.

Kapitán svolává k sobě na můstek velitele ponorek. Napadá mě, že se chce aspoň pokusit o lov, dříve než zavelí k návratu do přístavu. Cítím obrovské ulehčení; moje mise sice nedojde naplnění, nikoli však mým přičiněním. Jeví se mi to jako vynikající kompromis mezi poslušností a zdravým rozumem.

Rozhovor je krátký a všech osm mužů záhy schází dolů. Jen jeden z nich se spouští do svého stroje čekajícího na levém boku lodi. Mate mě, že ho nenásleduje druhý člen posádky. Dívám se

po něm, ale skřípot vrátku oznamuje, že se ponorka již vydává na svou pout.

Po dosednutí na hladinu chvíli zůstává na místě, pak se konečně potopí, ale světlo jejího čelního reflektoru je stále vidět, takže se pohybuje v minimální hloubce těsně pod hladinou. Ben Gimon vykřikuje další povely a Moruše se pomalu vydává vpřed za světelným paprskem probleskujícím ve vlnách.

Teprve nyní mi to dochází. Ponorka nevyráží na lov, ale nahrazuje chybějícího lodivoda. Při minimální rychlosti a maximální obezřetnosti má její pilot slušnou šanci, že skaliska ukrytá pod hladinou spatří na obrazovce sonaru s dostatečným předstihem pro úhybný manévř. Přinejmenším pro loď, s trochou štěstí i pro ponorku.

Je to ruská ruleta s jedním nábojem v osmiranném koltu. Nevím, zda byl pilot ponorky vybrán, nebo se přihlásil sám, ale zatím si vede dobře. Mezi ním a můstkem mateřské lodi probíhá čilá rádiová komunikace zajišťující přenos informací o nebezpečích číhajících pod i nad hladinou.

Moruše vplouvá do Bariéry průrvou mezi dvěma ledovci, sotva dost širokou na to, aby se do ní vešla. Zubaté okraje gigantických ker se kolem lodi svírají jako zuby podmořského netvořa, který opustil svůj úkryt na dně oceánu a nyní se chystá pozřít opovážlivého vetřelce.

Uvědomuji si, jak se ve mně sváří zvláštní směsice protichůdných pocitů. I když mě takřka úplně paralyzuje děs z rozdrce ní pod masami ledu, vnímám současně jeho monumentální velikost i – dá-li se to tak nazvat – krásu. Ledové hory se pyšní fazetovými stěnami vybroušenými do oslepujícího lesku a připomínají gigantický diamant. Některé hrany jsou ostré jako břitva, jiné zdobí filigránské krajkoví s tisíci opakujícími se fraktálovými vzory. Jediná z nich není stejná, dokonce i zbarvení se v tomto jinak nudně našedlém světě liší kus od kusu.

Moruše se proplétá mezi ledovcovými stěnami, vyhýbá se větším plovoucím krám a s děsivým skřípotem odstrkuje stranou ty, které jejímu zesílenému trupu nemohou ublížit. Nebo by alespoň *neměly*.

V jednu chvíli se z vrcholu ledovce odlomí část štíhlé věže velikostí srovnatelná s Moruší a celou věčnost padá dolů, aby nakonec těsně minula lodní kýl a zalila celou palubu vydatnou mrazivou sprškou.

Na okamžik jako by zamrzl i život na celé lodi; dokonce i kapitán se odmlčí v dosud nepřetržitém proudu rozkazů a kleteb. Teprve když se vzedmutá vlna vrátí zpět do neklidného moře, dá se na palubě znovu vše do pohybu. Vše se zdá při starém, s jedinou výjimkou – Ben Gimon stále mlčí.

Je to tak nezvyklé, že se k němu obrátí oči všech lodníků a pátrají po příčině tohoto úkazu. Ta však není na lodi, nýbrž v moři. Kapitán marně čeká na signál z ponorky. Její světlo se ztratilo kdesi v hlubinách a moře zůstává tiché.

Kapitán vyčká ještě několik minut a pak povolává dalšího pilota.

11.

Konečně jsme ve vnitřním moři. Za průchod Bariérou jsme však draze zaplatili. Stál nás čtyři ponorky i s jejich piloty, tři trhliny pod čarou ponoru, jimiž do útrob lodi prosakuje ledová voda, a veškerou naši odvahu a odhodlání.

Ben Gimon dávno ochraptěl natolik, že je nyní schopen pouze sípat a nikdo ho neslyší. Otázkou zůstává, zda by ho někdo poslouchal, i kdyby řval jako na počátku této sebevražedné plavby.

Členové posádky se proměnili v mechanické loutky, kterým došla energie. Někteří ještě trhavými pohyby vykonávají svěřené úkoly, většina však bez hnutí očekává příchod dalších hrůz.

Vodní hladina je zde o poznání klidnější než na volném moři, což je zřejmě hlavní důvod, proč se Moruše dosud nepotopila. Lodní čerpadla v podpalubí jedou na plný výkon, ale s každou další minutou svůj nerovný boj se stoupající hladinou prohrávají.

Zde nahoře to ještě nevypadá tak dramaticky, ale zvětšující se náklon paluby dává tušit, že loď pracuje ke svému zániku. Držím se zábradlí v obavě, abych nesklouzl do moře, a dívám se po očku na kapitána, co nyní podnikne. Stejně jako všichni ostatní vkládám teď veškeré naděje do něj, do muže, který nás vlastní tvrdostí do této mizérie dostal. V koutku duše stále ještě věřím, že je schopen i opačného procesu.

Popravdě řečeno žádné zvláštní důvody k tomuto optimismu nenacházím. Ben Gimón se dívá kamsi k zamlženému horizontu a vypadá, jako by si současnou bezútešnou situaci své lodi ani neuvědomoval. Duchem se přenesl někam daleko, kde moře zaplňují velryby namísto ledovcových skal a Moruši nehrozí jiné nebezpečí než přeplnění skladovacích prostor. Jako by všechnu energii vyčerpal při statečném, leč marném boji s Bariérou.

Náhle se na můstek vyšplhá Áron Menes a něco kapitánovi vysvětluje. Je to příznačný obraz; kapitán stojí bez hnutí jako socha a bocman divoce gestikuluje. Nakonec se odvrací a vydává povely posádce. Ben Gimón se opět dívá k severu.

Muži na palubě se konečně dávají do pohybu. I mně je jasné, že se připravuje evakuace lodi. Už méně ovšem chápu její smysl. Jestli se Moruše potopí, nemáme *kam* plout. Pevnina, pokud se o ní tady dá vůbec mluvit, je daleko a obývají ji nepřátelští yettiové. Určitou, pohříchu hypotetickou nadějí představuje možnost, že nás vyloví některá jiná velrybářská loď. Vzpomenu si na žalostné zbytky Kosatky a v duchu si tuto variantu odškrtnu.

V rychlém sledu dosedají na hladinu oceánu zbylé čtyři ponorky a bez prodlení míří k severu. Zbytek posádky je provází závisivými pohledy. Nejsem si jist, nakolik oprávněně.

Záchranné čluny jsou nafukovací a *nastupuje* se do nich úzkým elastickým rukávem, který ze všeho nejvíce připomíná obří prezervativ. Asi je jich dostatek pro celou posádku, ale panika narůstá přímo úměrně se sklonem paluby. U rukávů se tvoří fronty a na řadu přicházejí pěsti a lokty.

Nemám – alespoň zatím – nejmenší chuť zapojit se do tohoto atavistického zápasu, a tak zůstávám stranou až do chvíle, než mě popadne za rameno Menesova pracka.

„Padej do člunu!“ zařve a smýkne mnou k nejbližšímu rukávu.

Chumel čekajících námořníků se neochotně rozevře, aby mě absorboval. Utržím pár štouchanců, ale nakonec padám i já do klaustrofobického tunelu rukávu.

Po dopadu na dno člunu se reflexivně odvalím stranou ve strachu, aby mi nezlomil vaz další jezdec na toboganu. Není to nutné, protože člun se právě oddělil od rukávu a vyrazil pryč od lodi. Zdá se mi, že je zde ještě pár volných míst, a stejného názoru jsou zřejmě i lidé na palubě Moruše, protože nás doprovázejí hlasitými kletbami.

Kdosi mi vrazí do ruky malé plastové veslo a já se mechanicky připojím k ostatním galejníkům. Nemohu však odtrhnout oči od vzdalující se Moruše. Z perspektivy vodní hladiny je dobře vidět, jak moc se naklání. Je jasné, že už dlouho nevydrží.

Od boku lodi odrazí další člun a náhle se lodní kýl prudce zvedne. Tempo veslování se freneticky zvýší a já se chť nechtě musím obrátit dopředu, takže poslední okamžiky Moruše nespátřím.

Její definitivní zánik potvrdí mohutná vlna, která náš člun zvedne jako peříčko a odhodí o pár desítek loktů. Máme neuvěřitelné štěstí; člun se nepřevrátil a nikdo z něho nevypadl. To už se ovšem nedá říci o člunu, který startoval za námi.

Když konečně mohu otočit hlavu, je hladina prázdná, jen v trychtýři, který se vytvořil v místě potopení Moruše, se točí nějaké těžko rozpoznatelné trosky.

Lodník sedící za mnou mě plácne přes záda veslem. Pochopím a znovu zaberu. Od hladiny moře, jež právě beze stopy pohltilo obrovskou loď, nás dělí tenká vrstva pogumovaného plátna.

12.

Všem ve člunu je jasné, že naše dočasná záchrana znamená pouze prodloužení agonie před nevyhnutelnou smrtí, ať již se o ni postará mráz, žízeň, vlnobití nebo žraloci. Naše *plavidlo* je sice vybaveno závěsným motorem, ale ten je dobrý maximálně na drobné korekce kursu. Kurs sám je velmi neurčitý; směřujeme někam k členitému pobřeží neprobádané země, která obklopuje severní pól planety. Musím se v duchu smát, když si uvědomím, že stále ještě pokračuji v cestě k *naplnění své mise*.

Plahočíme se snad správným směrem, leč nekonečně pomalu. I kdyby nás na konci této cesty čekala záchrana, jsme od ní příliš daleko, byť nemáme možnost tuto vzdálenost efektivně měřit. Vybavení člunu zahrnuje jen to nejnnutnější pro okamžité přežití, ne již prostředky nezbytné pro delší plavbu. Máme k dispozici pár plastových vaků s vodou, nepřilíš výkonné odsolovací zařízení na klikový pohon, nože a harpunové pušky. Konstruktér člunu zjevně předpokládal, že si nudnou cestu k záchraně budeme zpestřovat rybolovem. Možná to není tak špatná myšlenka, ale k její realizaci scházejí právě ty ryby. Zatím jsme na žádného většího zástupce místní fauny nenarazili.

Zprvu jsme se snažili držet v blízkosti ostatních člunů, ale proměnlivý vítr spolu s vlnami tento záměr překazil. Je to již pěkných pár hodin, co jsme ztratili z dohledu posledního souputníka. Čas od času se někdo postaví a rozhlíží se kolem dokola, aby jen znovu zjistil, že jsme tady docela sami.

Přichází noc a teplota ještě klesá. Přetahujeme přes sebe izolační mikrofólii a choulíme se k sobě ve snaze zachovat poslední

zbytky tělesného tepla. To prosté gesto vzájemnosti, společné prvním primátům v úsvitu Země i jejich pohrobkům v diaspoře vesmíru, nás sblíží. Už nejsme jen nesourodá společnost, již osud zavál na nevelkou plochu záchranného člunu, ale stáváme se jedním organismem, společně dýchajícím i soucítícím. Stejný mráz jako mne trápí i mého souseda po levici. Táž bolest v kloubech prokřehlého těla, která sužuje mého souseda vpravo, postupuje i mne. Není to otázka citu ani vůle, nýbrž prosté živočišné nutnosti.

Noc je přesto příliš dlouhá a můj spánek se podobá více občasným mdlobám než skutečnému odpočinku.

Když konečně svítá, jsem ztuhlý tak, že se nedokážu vyprostit ze sevření těl svých sousedů. Zachvacuje mě panika, mám pocit, že se pod jejich vahou dusím. Nakonec se přece jen ona drtivá zátěž sesune na stranu a já se mohu nadechnout mrazivého, avšak svěžího vzduchu.

Oba mí sousedé jsou mrtví, zabil je noční mráz. Já jsem vyvázl jen díky jejich teplu.

Rozhlížím se po člunu a počítám noční ztráty. Je to smutná inventura; z dvaceti pasažérů jeví známky života pouhých dvanáct. Je nás tu jako apoštolů, uvědomuji si. Kdo z nás je asi Jidáš? Ne, to *ted'* není důležité. Potřebujeme spíše Petra.

Jeden kandidát by tu byl. Rozložitý snědý chlapík, který už včera řídil situaci ve člunu. Ruben Peres je – či spíše býval – obyčejným skladníkem, ale disponuje slušnou dávkou přirozené autority, kterou úspěšně uplatňuje právě v našem složitém postavení. Ostatní se jeho velení vcelku ochotně podvolují, aspoň to vypadá, že naše plavba má nějaký řád a cíl.

„Vyhodíme je,“ navrhuje kdosi a snaží se překlopit jednu z mrtvol do moře.

Peres mu v tom zabrání. „Zatím je tu necháme. Nevíme, jak dlouho ještě poplujeme.“

Trvá mi několik vteřin, než pochopím smysl tohoto opatření. Ten člověk uvažuje o *kanibalismu*! A mluví o něm stejně věcně, jako by se rozhodoval mezi hovězím a jehněčím steakem. Nejzvláštnější je, že proti tomu nikdo neprotestuje, jako by rázem přestala platit všechna pravidla civilizovaného života, jimiž se dosud řídili. Přitom je to stejně zbytečné; nikdo z nás nepřezije příští noc...

Ráno je krásné. Paprsky vzdáleného a jindy skrytého slunce Hiberu se prodraly mlžným příkrovem nad hladinou a barví ji škálou nejrůznějších odstínů od růžové po karmínovou. Sama hladina je poměrně klidná a téměř dává zapomenout na to, že se stala hrobem většiny našich druhů.

Peres využívá chvilkového projasnění k podstatně pragmatičtějším účelům a kontroluje náš kurs. Nařizuje drobnou korekci, ale podezřívám ho, že to dělá jen proto, aby zdůraznil význam svého nově nabytého postavení.

Ve vodě se míhají štíhlé siluety ryb, což nás probouzí mnohem efektivněji než nesmělé slunce. Dva muži vyzkoušejí štěstí s harpunami. Nejsou úspěšní, ale nevzdávají se a stále znovu vystřelují s ostrým hvizdem pneumatického pohonu zubaté projektily do moře. Konečně najde jedna harpuna cíl a úspěšný lovec vytahuje na palubu skoro dva lokty dlouhou mrskající se rybu. Také ona je krásná, ale její třpytná nádhera se záhy ztrácí pod údery nože. Syrové kousky masa jdou z ruky do ruky a končí v ústech hladových trosečníků. Sám chvíli váhám, než krvavý chuchvalec přijmu, ale nakonec neodolám. Převaluji sousto v ústech jako vzácné víno, srkám slanou vláhu a snažím se, aby mi to vydrželo co nejdéle. V životě jsem nic tak dobrého nejedl.

Jeden z mužů, který znovu propátrával obzor ve snaze najít některý z dalších záchranných člunů, mává rukama a křičí: „Země!“

Všichni se otočí na jeho stranu a člun se povážlivě rozhoupá.

Peres býčím řevem zjednává nápravu, ale sám se také dívá naznačeným směrem.

Je to příliš daleko, abych dokázal existenci domnělé pevniny potvrdit nebo vyvrátit. Čekám, až se člun více přiblíží, a přemítám, co nás v příštích hodinách čeká. Zanedlouho však i já spatřím temnější pahrbky rýsující se proti šedému obzoru a začínám se těšit na přistání, ať už pro nás znamená cokoli. Hiberského oceánu jsem si užil do sytosti.

Trvá to ještě dobrou hodinu plavby, než lze ty nadějeplné útvary jednoznačně identifikovat. Naše zklamání je nezměrné. Jedná se o stádo velryb.

13.

Jsou všude kolem nás. Obrovské a nádherné. Majestátné. Proplovají s nenucenou elegancí, jako by si byly dobře vědomy, že pro ně již nepředstavujeme žádné nebezpečí. V tuto chvíli se karta obrátila; to ony jsou skutečnými pány situace a mohly by nás jediným máchnutím mohutného ocasu rozdrtit na prášek. Popravdě nevím, proč to ještě neudělaly. Možná si s námi jen tak pohrávají, než udeří. Možná se pasou na našem strachu. Ale možná je to docela jinak a ony si nás v podstatě vůbec nevšímají. Nejsme pro ně důležití ani natolik, aby nás musely zlikvidovat. Tato varianta se mi bůhvíproč jeví jako nejvíce ponižující.

Přes to všechno je musím obdivovat. Zřejmě jsou to poslední, co na Hiberu uvidím, než zemřu, a tak si toho chci aspoň užít. Jedna z nich připlula tak blízko, že musím vyvracet hlavu nahoru, pokud si ji chci prohlédnout. Tyčí se nad námi jako dům či spíše jako přírodní chrám postavený geniálním architektem. Jednoduché a maximálně účelné linie, hladké lomené plochy, barva mědi, místy přecházející v patinu. Ale nejimpozantněji působí samozřejmě její rozměry. Jen samotná hlava je větší než náš člun

a do kruhové tlamy bych se pravděpodobně vešel, aniž bych se musel skrčit. Ne že bych si to chtěl doopravdy vyzkoušet. Mohutné zuby lemující celý chřtán jsou dostatečným varováním.

Chvilí se zdá, že jsme nakonec přece jen upoutali její pozornost, a vůbec nás to netěší. Štouchá do člunu čelem, jež vypadá jako beranidlo, každá srážka nás pošle o hodný kus zpátky. Velryba trpělivě čeká, až nás vlny opět přinesou, a pak manévr zopakuje.

Hraje si s námi, uvědomím si náhle s neotřesitelnou jistotou. Jako dítě s míčem – nebo lépe – jako kočka s myší.

Trvá to nekonečné minuty, než ji nová hračka omrzí a odpluje pryč. Dokáže se obrátit prakticky na místě, jediným ladným pohybem, kdy se všechny její ploutve natočí tím nejhodnějším způsobem a ocas vyše impuls připomínající tryskový pohon.

Je to opravdová královna zdejšího moře a vlastně celého Hibe-ru. Její druh prošel milióny let vývoje, než dospěl k tomuto úžasnému hydrodynamickému stroji, zcela uzpůsobenému životu na této nehostinné a nevládné planetě.

Velryby zde vládly bez konkurence celé éony, než přišel člověk a začal je lovit. V rovném souboji by proti nim neměl nejmenší šanci, a tak se již tradičně uchýlil ke zradě v podobě střelných zbraní, jež zabíjejí zákeřně a na dálku.

Na člunu jsem jediný, který se tohoto zločinu – zatím – nedopustil. Dívám se po svých společnicích, jak vnímají svou někdejší kořist. Zdá se, že i oni jsou uchvázeni krásou těchto tvorů a možná litují, že ji kdysi ničili.

Velryby kolem sebe krouží v jakémisi složitém tanci. Uprostřed vytvářejí nehybné ostrůvky, zatímco po obvodu celé formace se čile pohybují. Čas od času se některé zvíře ponoří a setrvá v hlubinách desítky minut. Domnívám se, že tak činí kvůli lovu, a můj obdiv ještě vzroste. Kdo ví, s čím nebo kým se tam dole utkává.

Vítr nás žene přímo doprostřed hejna k jednomu z oněch ostrůvků nehybných zvířat. Náhle se chování velryb mění. Jedna z nich propluje těsně kolem nás a vzniklý proud nás odkloní bokem. Než se znovu zařadí do původní formace, zahlédnu ve vzniklé mezeře zvíře menší, než je náš člun. Mládě!

Dospělá velryba je stočena na boku a mládě jí hlavou naráží do skvrnitého břicha. Tentokrát se nejedná o žádné hrátky, nýbrž o akt kojení.

Zůstávám na ten bukolický výjev zírat s otevřenou pusou. Jsou to opravdu *savci*, stejně jako vyhynulí tvorové stejného jména na staré Zemi. Stejně jako my.

Hlavou mi běží definice rituálně čisté stravy. *Požiješ jen maso savců s dělenými kopyty*. Ta velryby rozhodně nemají. Byly však formálně označeny za velké ryby, tedy druh, který je dostatečně košer a umožňuje průmyslové využití. Jedná se o gigantický podvod exportovaný do všech světů Pavučiny!

Z mých gastronomických úvah mě vytrhne prudké zhoupnutí člunu. Pátrám po jeho příčině. Nemusím ji hledat dlouho. Vlny přicházejí od páru velryb, který se snaží jednoznačně dokázat příslušnost k třídě *Mammalia* a spářit se. Pro tak obrovské partnerky to vůbec není jednoduchá záležitost a neobejde se bez cákání a šplouchání, které hrozí potopit naši kocábku.

Snažíme se odtud co nejrychleji zmizet, ale nedaří se nám to o nic lépe než dříve. Navíc právě v tuto nejméně vhodnou chvíli vysadí dosud spolehlivě fungující motor. Peres nařizuje použití vesel a sám se přesune k motoru na zádi. Když se nad ním skloní, aby provedl nezbytnou opravu, dopadne na záď člunu mohutná vlna způsobená skotačením milenecké dvojice. Zaliže nás mrazivou slanou sprškou a strhne Perese s sebou.

Máme všichni plné ruce práce s vyléváním vody ze člunu. Když se nám ho konečně podaří stabilizovat, není po našem samozvaném vůdci ani památky.

Peresova ztráta znamenala příslovečnou poslední kapku do našeho pomyslného kalichu hořkosti a smůly. Nikdo další nemá dostatek energie ani ambicí, aby nastoupil na uvolněné místo vůdce. Každý se soustředí na ty nejdůležitější úkony, nezbytné pro bezprostřední zachování životních funkcí. Choulíme se k sobě ve snaze udržet poslední zbytky tepla a využít je pro funkci základních metabolických procesů. Nikdy bych nevěřil, kolik námahy vyžaduje tak prostý úkon jako dýchání.

Člun nikdo neřídí, stal se hříčkou vln a mořských proudů. Neřídím, jakým směrem je hnán, ale je to nejspíš jedno. Velryby zůstaly kdesi daleko za námi a v dohledu je zase jen volné moře.

Upadám opakovaně do krátkého spánku, abych se z něho vždy po chvíli vytrhl a narovnal zkřehlé tělo. Intervaly mezi těmito cykly se prodlužují; zanedlouho se již neproberu a zemřu ve spánku stejně jako moji sousedé. Stále více mi to připadá jako docela láková alternativa.

Mého vědomí se zmocňují horečnaté sny. I v nich převládá oceán, jako bych nikdy nezažil pevnou zem pod nohama. Plavím se na lodi spolu se starým tlustým Izákem, který se ze mne snaží sedrat termokombinézu, protože nemá správnou barvu jeho pestrého kaftanu. Přichází Ben Gimon, který na lodi slouží jako plavčík, a hlásí výskyt stáda velryb v samé blízkosti lodi. Dříve než dokážeme spustit ponorky na vodu, útočí celé stádo na loď a kouše obrovskými zuby obšívku kýlu. Ten praská a Peres nařizuje evakuaci. Vrhám se po hlavě do elastického rukávu, ten však ústí přímo v tlamě velrybího mláděte. Musí mě rozmělnit na kusy, abych se do jeho jícnu vešel. Zuby o sebe skřípají a já si zakrývám uši, abych tomu nepříjemnému zvuku unikl. Vtom připlouvá jedna z našich ponorek a její pilot mi hází záchranné lano,

aby mě vytáhl z velrybí tlamy. Lano mi klouže v dlaních, protože mám omrzlé prsty a nedokážu je sevřít. Pilot se vrací a upevňuje smyčku lana na můj krk. Tentokrát lano drží, ale já se dusím a pomalu – příliš pomalu – upadám do bezvědomí.

Znovu procitám. Jsem stále ještě ve člunu, který klouže slušnou rychlostí po vlnách. Vidím lano, uchycené v oku na přídi člunu, jeho druhý konec mizí ve vlnách. Dochází mi, že nás někdo vleče pryč, snad velryba nebo některý z místních predátorů. Než to mohu zjistit, opět usínám.

Budím se ještě dvakrát, ale situace se nezměnila. Člun je stále ve vleku tajemného zvířete a řítí se proti ledovcové bariéře. Zavírám oči v očekávání srážky, místo ní však přichází milosrdný spánek.

Kdosi mnou třese a snaží se mě proudit. Bráním se ze všech sil, ale můj trapič je vytrvalý a nemilosrdný. Neochotně otevírám oči a snažím se zaostřit pohled na neurvalého společníka.

Vypadá jako jeden z velitelů ponorek, myslím, že se jmenuje Haman. „Ty jsi mrtvý,“ bráním se jeho nátlaku, „dej mi pokoj.“

Chraplavě se zasměje. „Ještě ne.“

„Dobře,“ rezignuji. „Ale já ano.“

Směje se ještě více. „Nejsi. Ale brzo budeš, jestli se nezvedneš.“

Konečně rozumná řeč! Rozhoduji se, že se nezvednu, čímž se má situace definitivně vyřeší k mé spokojenosti.

„Vstávej!“ naléhá Haman. „Jsme na pevnině.“

Rozhodnu se, že svou smrt ještě odložím do doby, než se přesvědčím, co je pravdy na Hamanově tvrzení, a s nevýslovnou námahou znovu otevírám oči.

Musím je ihned přimhouřit, protože na ně zaútočí oslnivá běl ledu. Haman nelhal. Opravdu jsme na pevnině.

15.

Mýlil jsem se. Tím pravým vůdcem pro přežití nebyl Peres, nýbrž

Haman. Sice již nevelí dvanácti apoštolům, ale jen pouhým čtyřem evangelistům, protože zbytek naší skupiny nepřežil cestu ve člunu, rozhodně však ví, co dělá.

Zatímco jsem se v mrákotách potácel na ošemetné stezce mezi životem a smrtí, on *konal*. Poté co zachytil nouzové vysílání našeho záchranného člunu, vrátil se a dotáhl nás k pobřeží. Našel jeskyni v ledu, která je velká tak akorát, abychom se do ní všichni vešli, a hlavně zajišťuje ochranu před větrem. Pomocí mikrofolie zaizoloval její vchod a využil agregáty z ponorky k tomu, aby ji vytopil na teplotu, která nás udrží při životě. Nacpal do nás sérii léků proti omrzlinám z lodního medikitu. Právě aktivity nanobotů prodírajících se zúženými cévami a napravujících utrpená poškození mě definitivně probrala. Ještě nikdy jsem nezažil větší bolest; měl jsem pocit, že ze mne kdosi stahuje kůži *zevnitř*.

Nyní již *vedlejší* příznaky této léčebné kúry odeznívají a já jsem opět schopen uvažovat. Uvědomuji si, že bych měl Hamanovi projevit vděčnost, ale mé síly dostačují maximálně k tomu, abych poslušal – a jakž takž vnímal – co říká.

Kreslí do zmrzlého poprašku na dně jeskyně improvizovanou mapu Kabaly. Má tvar mořské hvězdice, pokud by ovšem měla dvojnásobný počet chapadlovitých výběžků. Vypadá jako obří kaňka ledu, jež dopadla na severní pól Hiberu odněkud z hvězdných výšin a rozstříkla se do všech stran celoplanetárního oceánu. Bariéra se místy takřka dotýká některých výběžků a rozděluje oceán do okrajových moří Hechalot, Sefer a Bahir. Na východě se do pevniny zařezává záliv Zohar sevřený zubatými prsty Hod a Necach. Právě zde jsme přistáli. Musím se usmívat, když si uvědomím význam těchto názvů. Nacházíme se přesně mezi *Vznešeností* a *Trváním*. Na naší situaci rozhodně není nic vznešeného, zato může trvat docela dlouho. Anebo taky ne.

Haman rýsuje klikatou čáru, která celý kontinent téměř

roztíná na dvě nestejně části. „To je řeka Jecira,“ vysvětluje. „Vytéká z ledovce pod pohořím Gedulla a ústí do Hechalotu.“ Poklepe na říční deltu mezi výběžky Keter a Malchut. „Sem se musíme dostat,“ oznámí lakonicky, jako by se jednalo o školní výlet.

„Proč?“ zasípnu s pocitem, že mám v krku zmrzlý firn.

„Je tu výzkumná stanice,“ vysvětlí Haman. „Není moc velká, ale my se tam určitě vejdem.“

Má pravdu; čtyři – zatím – lidé moc místa nezaberou. Naše ledové doupě má průměr natažených paží.

Zkoumám skepticky vzdálenost, kterou máme absolvovat. Neznám měřítko Hamanovy mapy, ale tuším, že se nejedná o žádnou procházku.

Haman si toho všimne. „Blíže to nešlo,“ říká omluvně. „Přes Bariéru bychom se nedostali.“

Mlčky kývnu. Samozřejmě má pravdu, ale to na naší obtížné situaci nic nemění.

„Není to tak daleko,“ pokračuje. „Možná čtyři sta mil.“

„Záleží na terénu,“ namítnu.

„Samozřejmě,“ souhlasí. „V této části by měl být snadnější. Oproti vnitrozemí je to úplná rovina.“

Vytahuji poslední trumf. „A co yettiové?“

Podívá se na mne pohledem otce, který již dlouho a marně vychovává dospívajícího syna. „To samé jako terén.“

„Nechápu.“

„Drží se na západ od Jeciry. U pobřeží bychom je *neměli* potkat.“

Mluví mi z duše. Opravdu bych si takové setkání rád odpustil. Na druhou stranu právě kvůli němu jsem tady.

„Kdy vyrazíme?“ ptám se.

„Až se proberou.“ Ukáže na naše dva mlčící společníky. Jsou pohrouženi do hlubokého spánku.

Napodobím je a usínám ve stejnou chvíli, kdy zavřu oči.

Ploužíme se nehostinnou krajinou v místech, kde se rameno Hodu rozvolňuje do širokého břicha vnitrozemské hvězdice, a naše tempo je stále pomalejší. Terén rozhodně není rovinatý, a už vůbec ne snadný. Možná že tak připadal kartografovi z bezpečné ptačí perspektivy průzkumné vzducholodi. Z výšky několika stovek loktů snadno splynou terénní nerovnosti zvící obytného domu se stejně zbarveným podkladem. V reálu je tomu samozřejmě jinak a my je musíme pracně obcházet. Je s podivem, že přitom Haman neztratí správný směr.

Mně osobně připadají všechny místní útvary stejné. Ledovcové stěny jsou rozryté zubatými jizvami trhlin jako dílo šíleného sochaře, který v amoku zničil své dílo. Obklopuje nás zvláštní kombinace syrové – a surové – krásy a děsivě bezútešné jinakosti. S největší pravděpodobností jsme zde prvními lidskými návštěvníky či spíše vetřelci a zřejmě to tak zůstane pro hezkou řádku dalších let.

Je to zřejmé i z neobvyklé krotkosti místní fauny, jejíž zástupci se nebojí přijít až do naší těsné blízkosti. Jedno z podivných stvoření připomínající křížence králíka s ondatrou se nám podařilo zasáhnout harpunou – na Hamanův pokyn se usilovně vyhýbáme použití střelných zbraní – a tento úlovek nyní tvoří vítané zpestření našeho jinak chudého jídelníčku. Maso má olejnatou rybí pachut, ale jakýkoli luxus gurmánství jsme již dávno opustili.

Cítím, jak mi sliny smíšené s krví syrového masa stékají po bradě a srážejí se v houštině vousů, a sám si začínám připadat jako zvíře. Beru to na vědomí, aniž bych se nad tím více pozastavil. Moji druhové vypadají zrovna tak, jsou stejně špinaví, zarostlí a zakrvácení jako já.

Bolí mě čelisti nepřivyklé zpracovávání takto tuhých soust, proto bezděčně zvolňuji tempo žvýkání. Případná ztráta zubů by zde znamenala fatální problém.

Polykám poslední kousek masa a rozhlížím se po další kořisti, protože podrážděný žaludek se dožaduje přísunu dalších živin. Je to marné; ondatří králíci již poplašeně odhopkali do bezpečného úkrytu v bludišti ledových balvanů a odtud nás pozorují velkýma černýma očima. Jen vysoko nad hlavami nám krouží hejno ptáků, zřejmě se jedná o mrchožrouty, které jsem tolik obdivoval na Moruši.

Čekáme, zda se nesnesou blíž, aby si pochutnali na zbytcích naší skrovné hostiny, ale jsou na to příliš opatrní. Zklamanež vykročíme za Hamanem, jenž neúnavně hledá a někdy i razí cestu ledovcovým labyrintem.

„Chtělo by to něco většího,“ povzdechnu si, když ho doháním.

Otočí se ke mně, ve vousech má krystalky ledu, v modrých očích jiskry. „Něco *většího* nás už od rána sleduje,“ oznámí nevrženě a pokračuje v cestě. „V noci budeme muset držet hlídky.“

Rozhlížím se kolem dokola a samozřejmě nevidím nic, jen fantazie mi vykresluje obraz dravce ukrytého ve stínech rozeklaných balvanů. Jsou jich tu tisíce a za každým z nich může číhat neviditelný útočník. Jakmile se k němu otočím zády, využije příležitosti a zatne mi drápy do krku.

„Myslím, že loví jenom v noci,“ poznamená Haman.

Mám neodbytný pocit, že si z mých obav dělá legraci. Kráčím dál beze slova, ale bezděčně vtahuji hlavu mezi ramena, abych aspoň takto čelil případnému útoku.

Noc se blíží, což nás přinutí včas vyhledat vhodný úkryt. Nyní se doposud proklínaná členitost ledovcového terénu mění ve výhodu, protože nám nabízí širokou škálu nespočetných možností. Můžeme si vybrat mezi dlouhou úzkou průrvou, nebo širokou

jeskyní či převislou střešou séraku. Nakonec volíme štěrbinu natolik úzkou, že do ní musíme vstupovat bokem. Dává nám to jistotu, že se sem neprotáhne nic většího než my. Překrýváme si hlavy mikrofólií a chystáme se na další mrazivou noc. Trvá jen pár hodin, přesto se zdá nekonečná.

Mám první hlídku. Když se asi po dvacáté vytrhnu z mikrospánku, usoudím, že je nejvyšší čas, abych pomyslně převoznické veslo předal dalšímu. Střídá mě Haman, i když nevypadá o nic čerstvěji než já.

S povděkem si s ním měním místo, vychutnávám si chvilkový pocit tepla a spokojeně usínám.

17.

Procitám do nepředstavitelného zmatku a rámusu. Úzkým prostorem rozsedliny znějí výkřiky lidské i *jiné* a výstřely. Zvuky se odrážejí od zkosených stěn a vracejí se v nesčetných ozvěnách. Jsem zcela dezorientován a jen se choulím do klubíčka v obavě, že mě zasáhne některý z výstřelů.

Trochu mě uklidní, když si uvědomím, že střílí Haman a míří k východu z našeho úkrytu. Slyším, jak střely s odporným mlasláním zasahují cíl, i řev zraněného útočníka.

Konečně střelba utichne. Trvá ještě několik vteřin, než se mi do zalehlých uší vrátí sluch.

„Co to bylo?“ koktám.

Haman neodpovídá, zůstává u východu s namířenou zbraní. Místo něj se ke mně obrátí Jacob Morchei. „Nevím, ale rozhodně nás to chtělo sežrat.“

„Hlavně, že už je to pryč,“ ozve se Izák Raben. Stojí příkrčený, dva kroky za Hamanem, v ruce tasený nůž.

Haman k nám otočí tvář. „Tím bych si nebyl tak jistý. Myslím, že jsem ho akorát pořádně našťval.“

„Sem se nedostane,“ konstatuji s úlevou. „Počkáme do rána a pak se uvidí.“

Vzápětí se strhne další lomoz. Tentokrát je jeho původ kdesi nad našimi hlavami a blíží se stále víc.

Podívám se vzhůru právě v okamžiku, kdy se v průrvě nad námi zaklíní obrovský blok ledu. Kdyby se tak nestalo, rozmačkal by nás napadrt. Takto nás zasypává jenom ledová drť.

„Ven!“ křičí Haman a sám vybíhá do tmy.

„Ale tam je to zvíře,“ odporuje Izák, přesto se dere za naším vůdcem.

„Jasně,“ supí Haman. „Kdo myslíš, že shodil tu lavinu?“

Dochází mi, v jakém jsme průšvih. Ten netvor není jen velký a silný, ale i chytrý a úskočný. Na volném prostranství a potmě jsou naše šance na záchranu nepříjemně blízké nule.

Soukám se ven z jeskyně, která se stále zmenšuje pod záplavou ledových projektilů a stále více se podobá hrobu, ale v cestě na vzduch mi brání záda mého předchůdce. Izák Raben je – nebo aspoň dosud byl – dobře živený a má problémy protlačit se úzkým průchodem. Na mne se obdobným způsobem tiskne Jacob Morchei.

Najednou vykřikne a jeho tlak pomine. Ve tmě spíše vycítím příčinu; jeden z ledových balvanů zasáhl jeho nohy a srazil ho k zemi. Jacob nařiká a kroutí se jako rozšlápnutý červ.

Chvilí bojuji s vlastní panikou a pokušením co nejrychleji prchnout, pak se obrátím a snažím se zraněnému pomoci. Vší silou ho tahám za volné ruce, jeho křik se spojuje s mým. Konečně sevření ledového hrobu povolí a vydá svou oběť. Vleču téměř bezvládné tělo dopředu, kde tuším východ.

Předjitřní temnotu proříznou paprsky světlometu, který Haman přicvakl ke své pušce. Ve vzdálenosti nějakých deseti loktů od nás se v jejich mihotavé záři objeví rozšklebená tlama jako noční můra z děsivého snu. Z hranaté mordy ční impozantní

zahnuté zuby, ale největší problém je v tom, že se ta morda nachází ve výšce tří loktů nad našimi hlavami.

To zvíře je přinejmenším dvakrát vyšší než my a přiměřeně tomu těžké. Jakmile se k nám dostane blíže, rozdrtí nás jen vlastní vahou, ani k tomu nebude potřebovat své kly. Jedinou překážku v tomto katastrofickém scénáři představují Hamanovy střely.

Náboje vybuchují s děsivou pravidelností v obrovském hrudníku netvora a zatím ho drží na distanc, aniž by mu ovšem dokázaly způsobit smrtelné zranění. Zvíře vydává táhlý houkavý řev jako lodní siréna v hodně husté mlze. Krev z něho stříká na všechny strany, je hustá a lepkavá jako ovocný sirup.

Hamanova zbraň se najednou odmlčí, Haman sprostě zakleje a svěsí pušku, aby do ní zasunul nový zásobník. Všem je jasné, že to nemůže stihnout. Přesto pracuje maximálně přesně a obratně. Celá série nezbytných úkonů mu zabere pouhé tři vteřiny, bezpochyby nejdelsí v jeho životě.

Když znovu zvedne hlaveň, je bestie pryč. Jen led je rozrytý, jako by ho zoral těžký pluh, a zbarvený rudou a žlutou šlemovitou tekutinou.

V Izákovi, který se až dosud choulil za jedním z balvanů, se probouzí bojovný duch. „Musíme ho dorazit!“ vykřikne a chystá se vběhnout do tmy. Když zjistí, že se Haman nehýbe, zastaví se.

Haman mlčky oddechuje. Je zakrvácený skoro stejně jako zvíře, jež nás napadlo. Zdá se však, že se nejedná o lidskou krev.

„To bylo o fous,“ řekne potichu mezi dvěma výdechy. Je na něm vidět nesmírná únava, jíž se není co divit. Přestože jsme zde čtyři, čelil útoku osamoceně. Ani já, ani Izák jsme mu nijak nepomohli, Jacob je zcela mimo hru.

Skláním se nad ním, abych posoudil stav jeho zranění. Vypadá to špatně; Jacob je napůl v bezvědomí, mělce dýchá a celým jeho tělem otřásají křečovitě záškuby. Horní polovina těla se zdá